

BEETHOVEN PRO POPELÁČE

Pátek, 30. června 2015

Čada lidí, když se někde kam stáhuje, pátědem se rozhlíží a pak podle toho se rozhoduje. To ale my ne. My se nejdříve pak teprve rozhlížíme. Nebo to zkoušíme dlat zároveň, ale to mám z toho pak hlavu úplně v pejru. Když už se pak opravdu pátěstáhuje, zákonitě jednoho dne pátějde ten okamžik, kdy všechny krabice jsou vybaleny a všechny krabice z nich jsou na svých místech. Tedy alespoň si to myslíte.

Ale v pátečních několika týdnech budete to nejdříve itájit a pak dýcky někde jinde, ne to je, protože logika "doma jsem to měla v obýváku v polici nad stolem" nefunguje. V novém "doma" totiž není nad stolem police a stůl není v obýváku, ale v jídelně. Jenomže i to je vlastně jedno, protože ani tam police. Ještě je tu alespoň ten obývací. Nicméně všechny krabice z nich jsou, i když jedlou sody najdete až dva dny poté, kdy jste ji potěbovali dát do muffinů. Nebyla totiž podle očekávání mezi kypícími prášky a kandovaným ovocem, ale mezi kapkami na kávu a akváriem. Takže vesměs všechny chno nebo téměř všechny funguje. V našem případě to znamená, že nastal čas po něm se rozhlédnout kolem sebe a zjistit, kde jsme se to vlastně octli.

Když jsme se pátěstáhli do Tchaj-peje, rozhlížela jsem se nejdříve po odpadkových koších. Vyhazovat potěba, i když se stáhuje. Moje děti mi dýcky obaly od lízátek, od zmrzliny, od sušenek cpou do ruky. "Hej, jen si to pak vyhoď, až bude nějaké košík!" říkám já. Jenže on nebyl. Odpadky se dtem v rukou hromadí ušmudlané okoládou a oblemcané cukrem. Nakonec všechny ten odpad omylem vyhodily do koše na mokré deštníky, které tu naopak jsou všechny. Zrovna nepráso, tak tam nebyl žádný deštník. Pátěkvapivé je, že až koliv tu nejsou téměř žádné koše, nejsou tu na ulicích ani odpadky. Nikde ani smítko, žádný vajgl nebo výška, která se nalepí na botu a vy pak vachtáte na každém kroku. Čtu ale na chodnicích nechybí, jsou psí hovínka, což je docela uklidňující. Kam se tedy hrabou na pražský úklid, to vátěknu, ale stejně, když si občas máš za "kluci, bacha, hovajz!" hned se cítím víc jako doma.

Během toho stáhvání a hledání odpadkových košů jsem se taky rozhlížela po obuvi. Děti totiž musí nosit deštníky uniformu. Tu jsme například koupili za nějaké esánské peníze pátěmimo ve škole, ale černé lak nám k tomu nezabíli. To byste nevěděli, jak nesnadné je v Taipei najít prodejnu s dátskou obuví, když neumíte čínsky. Všechny jsou totiž jen samé stánky se zeleninou, s ovocem a oblečením a taky opravny skřít. Alespoň jeden skřít najdete snad v každé rodině, tak je jasné, že motorkomechanika potěbují ažastěji než obuvníka. Jak jinak v každé ulici je pát opraven, ale žádná obuv. Ale zase si nemyslete, že Tchaj-pej jedno velké itáit! V centru města to vypadá úplně normálně, těba jako v New Yorku. Tam jsem sice nikdy nebyla, ale tak nějak si to pátěstavuju. Široké bulváry, nábl obchody, restaurace, parky, parkoviska (které jsou většinou pod zemí, pod těmi parky), obchodní domy, kancelářské budovy... a tak. No nakonec i tu prodejnu obuvi jsme našli a boty koupili. A taky jsme objevili bezvadnou kavárnu, protože když se někde kam stáhuje, musej tam mít dobré kafe, no ne?

Někdy se stane, že se ani nemusíte rozhlížet a objevíte něco, co vás zaujme na první pohled. Nebo těba na první poslech. Jak jsem takhle chodila s kluky po Tchaj-peji a hledala odpadky, boty a pak taky jaký ten byt k pronájmu, kde bychom mohli pátěpadně vybalovat krabice, slyšela jsem hudbu. Na tom není nic zvláštního, spousta lidí tu s sebou nosí rádio, aby nedejbože nevzniklo někdy trapné ticho, těba když se leze v džungli na kopec. A nebo když těba nějaká pátěitost zazpívat si s pátěteli karaoke. Ale tohle byla jiná hudba, známá, užívala jsem se ji kdysi hrát kytaru. Vyhrávalo to tu tam, tu onde a dlouho jsem si myslela, že je to něco jako pojiždná prodejna zmrzliny a mražených polotovarů těba. To jsou ty stereotypy ze starého dobrého českého "doma".... A pak jsem je uviděla. Nejdříve je tedy uslyšela tu Beethovenovu skladbu Pro Elišku strašně blízko a pak vedle chodníku zastavilo popelátské auto. Lidé se svými odpadky se už hromadili na chodníku. I když hromadili se je nepatrný výraz. Tady se nehromadí, tady se dýcky čeká ve frontě a nikdy se nepatřebíhá. Některými s velkými pytlí, některými se chtějí zbavit malého sáčku se šupkami od brambor. A pak všichni svépomocí upali své pytle do toho popelátského auta. Samotní popelátsi hlavně pátěhlíeli. Ale abych jim nějak viděla, sem tam nějaké vetché staťe pomohli s nápatěhem. Tak si myslím, že by si našinci rychle pátěstali stáovat na popelátské, které se pod okny s popelnicemi ještě pátěd rozednáním, kdyby museli sami pak naklusat ke kukavozu s náručí vlastní odpadu. Možná, že by pak i raději recyklovali. Vlastně jsem pochopila i tu absenci odpadkových košů v ulicích. To celé o tom, že co si po sobě nadělá, to si sám po sobě uklídi. Od chvíle, kdy z obalu vytáhneš tofu, až poté, co ten obal vlastnoručně vložíš do popelátského vozu. Pak. Jen mi v tom výchovně nešty fakt, že v pekařstvích každou housku a každou koláč balí do igelitového sáčku zvlášť. Pátě po tu člen domácnosti bychom si za týden mohli z prázdných pytlíků od peřiva užít vzducholo. Tedy kdyby to šlo.

Ale ještě bych se vrátila k těm všem udypatým stánkům s ovocem a zeleninou, z které valnou část

nejsem stále schopna identifikovat. Co mi ovšem nebrání v tom, věchny ty kořály rvát do jídla. Babica by ze mě jistě měla radost. Taky tu věde prodávají ryby, krátké, dlouhé, zubaté i tlusté a které dokonce modré s červenými puntíky! Leží na ledu a jsou krásně čerstvé, i když je venku zrovna 38 stupňů. Kuřata vepřové zase visí na háčích a taky mu ta teplota evidentně nevadí. Zajímalo by mě, co na to naši hygienici. Anebo vlastně ani nezajímalo....Maso se takhle v Asii prodávalo odněpaměti a místním to evidentně není ke škodě. A já se alespoň nemusím kromě odpadkových koř, obuvi a bytu rozhlíšet ješ po klasické masně. Když zasteskne po chladících pultech, zajdu si do obchodu.

V ulicích je i spousta dalších obchůdků a prodejníček. Těba ty s betelem (do kterého je zabalený plod arekové palmy a celé dohromady s dalšími přísadami je to taková trochu droga), které poznáte tak, že před nimi psychedelicky bliká něco červeno-oranžovo-modrého a je tam červeně napliváno. 1/2 výška betele jsou snadno rozpoznatelní, protože mají černé zuby. Možná i proto tu sobí tolik dentistů, rozhodně víc, než obuvníků. Ale zas tolik, jako opravářů mopedů. Kdyby u nás v Čechách ti zubaři nějak docházeli, dejte vědět, pár zdejších by mohlo vypomocet, v naší ulici by se to možná ani nepoznalo. No a ješ tu jsou jídelny, restauračky a občerstveníčka, která velká, jiná vypadají jako polní kuchyně s jedním dvěma plastovými stolky. Těch je tu ješ víc než stánek s ovocem a zeleninou. Je jich tu úplně nejvíc, najíst se tudíž můžete všude. Kdybyste chtěli p jednou ulicí a v každé jídelně ochutnat alespoň trochu, u popisného čísla 12 byste praskali ve věch. A ta naše! Jestli něco má být konkurovat čichové stopě ráčového sadu, je to věně asijské kuchyně. Jíst venku je tu normální. Nejspíš normálnějš nepečet si nějaký ten čvanec doma, protože ve spoustě bytů chybí trouba. To jsem zjistila, když jsem se rozhlíšela po těch odpadkových kořích, obuvi a bytu k pronájmu.

Jenže já troubu potěbuju, protože sice mám ráda asijskou kuchyni, ale občas taky potřebuju bábovku, svičkovou nebo...těba muffiny. Tak jsem nám v Tchaj-peji našla k pronajmutí byt s troubou. A i když jsem ty muffiny musela nakonec udělat bez jedlé sody, nic to nemění na tom, že bedny jsou vybaleny. Já teď budu mít občas nejen se rozhlíšet kolem sebe, ale taky o tom občas něco napsat. Takže pokračování přístě. :-)
MARKÉTA HRDOŠKOVÁ